

Po pár hodinách klidné plavby se jejich obavy začaly vytrácet. Obloha bez jediného mráčku umožňovala posádce dohlédnout daleko za obzor, nebylo si však možné čehokoliv neobvyklého všimnout. Myšlenky námořníků se stáčely k přesvědčení, že si ta šílená ženská všechno stejně vymyslela a v moři se žádná taková příšera, jakou ona popisovala, nenachází. Mírné vlnky s lodí jemně pohupovaly a Karlovi se na hlídce začaly zavírat oči. Když tu ho najednou něco z polospánku prudce vytrhlo. Po krakenovi zůstala na palubě už jenom šílená spoušť. Karel se s hrůzou díval na kusy těl svých kamarádů, které se povalovaly všude kolem. U kormidla zahlédl kapitánovu ruku a nahoře na stěžni se ve větru kolébala něčí hlava. Něco takového pošle do kolen i toho nejotrkanějšího mořského vlka. Ale alespoň už tu není slyšet ten šílený skřek!

Jana odmalička nenáviděla motýly. Víc než jejich ohavnost ji však popuzoval fakt, že onu odpornost nikdo jiný nebyl schopen odhalit. Vždyť to bylo přece tak očividné! Škodolibí tvorové skrývající se za oslňujícími křídly a roztomilými tykadélky. Ale na to jim Jana nikdy neskočí. Rozhodla se, že se jich zbaví jednou provždy. Ráno si přivstala, aby se ven dostala dřív, než se tahle okřídlená havěť začne probouzet. V batůžku si nesla dřevěné destičky, med a set na manikúru. Co nejtíši se plížila po louce směrem k lesíku, kde věděla, že se motýli pravidelně po ránu shromažďují. Její ďábelský plán byl vcelku prostý. Dřevěné destičky potře tenkou vrstvou medu, kterému její oběti nebudou schopny odolat. Kvůli silné touze po této sladké dobrotě zapomenou na fakt, že ačkoliv je sladoučká, je také tuze lepkavá. Přilepeni na destičkách budou pak už jen s hrůzou čekat na moment, kdy na ně Jana přijde s manikúrními nůžkami. Ta se při chystání pasti nemohla ubránit potutelnému chichotu. Opatrně vše připravila a následně se pořádně zaposlouchala. Už se to blíží, motýli jsou co nevidět vzhůru! Utíkala, jako by ji za patami hořelo. Z lesíka byl stále slyšet silný hukot, ale ten Jana už ani nevnímala. Soustředila se jen na to, aby se odsud dostala co nejrychleji pryč. Tohle zkrátka nemá zapotřebí.

Když už si děti myslely, že je s nimi konec, ozval se jim za zády hluboký hlas. „Jedeš, ty potvoro!“ Vlk zakňučel, jako by se najednou proměnil v malé štěňátko, otočil se a uháněl pryč. Děti zvedly své ustrašené obličejy z dlaní a setkaly se tváří v tvář s panem myslivcem. Ten se jich s ustaraným výrazem zeptal, co dělají samy uprostřed lesa. Po překotném vysvětlení se nabídl, že je bezpečně doprovodí domů. Děti se ho vděčně chytily za ruku a společně se vydali na cestu. „Už jen kousek, nebojte se,“ uklidňoval je. A skutečně! Táhle už je vidět babiččina chaloupka. Děti panu myslivci ještě tak tisíckrát poděkovaly a rozběhly se domů. To ti vám bylo šťastné shledání! Neobešlo se bez slz ani pořádného objímání. Od této doby si už budou zajisté moc dobře pamatovat, že není zdrávo chodit do hlubokého lesa bez doprovodu.

A tak šli. Cesta to byla dlouhá a neúprosná, oni se však nehodlali vzdát. Vidina nesmírného bohatství, o kterém se jim ani nezdálo, je hnala kupředu. Ze zalesněných ploch se dostali k holým pláním a z holých plání do hor. Tam už začalo víc přituhovat. Ostré kameny se jim pod unavenýma nohama neustále smýkaly a drasticky jim docházely zásoby pití. Z vrcholků kopců se také začaly ozývat podivné skřeky. Nikdy dřív si tolik nevážili svého domova. Vždyť žádné peníze světa se nemůžou vyrovnat teplu rodinného krbu. To už teď oba věděli. Spokojeně se zachumlali do svých peřin a užili si zasloužený odpočinek.

Eda nikdy nebyl moc akční typ. Prosedět celý den s knihou v teple domova byla jeho představa vzrušujícího života. Pozorování světa skrze okna posetá námrazou mělo něco do sebe; člověka to přeneslo do neúprosného, avšak dobrodružného venkovního prostředí bez toho, aby musel vystrčit nohu ze dveří. A tak to měl Eda rád! Celé dny proto jen pokojně seděl a seděl, bez jediné temné myšlenky formující se mu v hlavě.

Bylo nebylo jedno malé království, ve kterém žila princezna s velkým srdcem. Komu mohla, tomu pomohla. Všichni ji měli tak moc rádi, že ačkoliv její pravé jméno bylo Anna, nikdo ji neřekl jinak než Její dobrotivá Výsost. Ona se však rozhodla jinak. K obrovskému šoku obra Zlobra se sklonila nad malým broučkem a svým vlastním tělem ho chránila před hrozivými plameny. Byla ochotná obětovat svůj královský život pro malé, bezvýznamné stvoření. Obrovo kamenné srdce počalo jihnout a z nebe se spustil prudký déšť. Nebyl to však déšť, ale Zlobrovy slzy, které postupně hasily šlahouny ohně. Na místě, kde dopadly první kapky, se místo zaprášené půdy objevily zelené výhonky a barevné kvítky. A princezna? Ta ležela uprostřed dění, naprosto netknutá. Opatrně zvedla hlavu, rozhlédla se kolem a na obličej se jí objevil veliký úsměv. Tak přeci to dokázala! Teď už nic její království ohrožovat nebude. Vstala ze země a rozběhla se domů na zámek, kde už ji všichni nadšeně vítali. Nebezpečí bylo jednou a provždy zažehnáno. A všichni žili šťastně až do smrti!

Petr už byl velký kluk, však také před týdnem oslavil své desáté narozeniny. A každý přeci ví, že pokud věk obsahuje dvě čísla, není už člověk žádné dítě. Pravidelně chodil do školy, i když to, alespoň dle jeho názoru, bylo pro někoho tak vyspělého jako je on vlastně úplně zbytečné. Vždyť všechno důležité už uměl! Se svým životem by mohl dělat mnohem více užitečnějších a zajímavějších věcí než dlouhé hodiny sedět v lavici. Nebo než chodit s maminkou na nákupy, do čehož byl právě uvrtán. Počet potravin na páse se začal až moc rychle tenčít. Zbývalo jen mléko, nějaká zelenina, a pak už nic. A maminka stále nikde! Jak dlouho může někomu trvat dojít pro zapomenuté máslo? Petrovi se začaly třást ruce a na čele mu vyskočily kapičky potu. Co bude dělat? On u sebe žádné peníze neměl, to bylo privilegium pouze pro dospělé. Paní prodavačka ho jistojistě donutí si nákup odpracovat, a na to on byl přeci ještě moc malý. Z očí se mu vyřinuly slzy a skrz pootevřená oční víčka se se zděšením díval, jak se skenuje poslední položka.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec!

Pro Jaroslava byly Vánoce vždy tím nejoblíbenějším svátkem. Vzhledem k tomu, že byl z velké rodiny, neměl jindy moc příležitostí vidět všechny své oblíbené tetičky, bratráčky a sestřenice najednou. I tento rok proto odškrtoval dny na kalendáři, a s každým novým přeškrtnutým políčkem jeho radost rapidně rostla. Všichni nehybně stáli a se zděšenými výrazy pozorovali následky hádky. Vánoční stromeček ležel povalený v koutě, posledních pár baňek, které pouze díky štěstí neutrpěly žádné poškození, se neslyšně pohupovalo mezi větvemi. Jako první se vzpamatovala teta Klára, jež beze slova ujala úklidu a začala plnit koš na odpadky jídlem povalujícím se ve všech koutech obývacího pokoje.

Drak otevřel jednu ze svých tlam, ze které se následně vyřinuly obrovské plameny. Kuba tak tak stihl uhnout. Tenhle souboj byl velmi vyrovnaný, ale on cítil, že má drak přeci jen navrch. Ono se těžko bojuje proti desetihlavé sani! Kuba sevřel pevněji svůj meč a zaútočil. Jen tak se nevzdá! Rána mečem, do které Kuba vložil veškerou svou sílu, však nestvůru z nějakého důvodu jen lehce škrábala. A taky pořádně rozčílila. Drak zařval a znovu se po svém soupeři ohnal. Rána zasáhla Kubu do ramene, ve kterém mu v ten moment nepříjemně křuplo. Tohle není vůbec dobré, pokud nebude moct udržet svůj meč, nemá absolutně žádnou šanci. Dosluhovat mu ale začalo už i pravé koleno a kotník. Začala se mu lehce točit hlava a Kuba věděl, že je to teď nebo nikdy. Draka musí porazit okamžitě, dokud má ještě alespoň nějakou sílu. S bojovým pokřikem se napřáhl, a plnou silou hodil ostrý meč sani přímo do chřtánu. Tohle bylo poprvé, co si lidé sami zvolili panovníka. Kuba byl králem hodným a

spravedlivým, svým poddaným se vždy snažil vycházet vstříc. Díky tomu už od těchto dob nikdo netrpěl bídou.

Jednoho dne se rozhodli, že tajemný pokoj prozkoumají sami. Nikdo jim přeci nemůže zakazovat vstup na jejich vlastní pozemek, to se rozumí. Martin byl zkušený zámečník, čímž by se měl hravě vyřešit problém s chybějícím klíčem. Ačkoliv teoreticky nepraktikovali žádné nelegální činnosti, srdce jim všem hlasitě bouchalo. Neslyšně se přesunuli ke dveřím a nechali Martina pracovat na zámku. Ostatní se stále rozhlíželi kolem sebe s hrůzou, že je někdo načapá. Konečně! Ozvalo se jemné cvaknutí a dveře povolily. Skupinka hochů se plna očekávání nahrnula do pokoje. S hrůzou v očích však zůstali stát na prahu a nebyli schopni se pohnout ani o píd'.

Kristýna se s třesoucíma rukama začala přibližovat ke vchodu do jeskyně. V hlavě se jí stále točila myšlenka, že je nejspíš jen paranoidní a ty divné zvuky jsou výplodem její fantazie. Vždyť přece zrovna včera četla na diskusním fóru, že nedostatek spánku může mysl značně poplést. I tak jí to ale nedalo a pokračovala dál. Jeskyně nepatřila k největším a její vchod tvořil pouze nepatrný otvor ve skále, kde se musela Kristýna značně přikrčit, což rozhodně nepomáhalo její klaustrofobii. Po pár chvílích se prostor rozšířil a Kristýna se mohla postavit. Konečně! Pořádně se rozhlédla kolem sebe...a nic. Neslyšela ani neviděla žádné nenormální úkazy. Tak to přeci jen byla její fantazie! S úlevou se otočila směrem k východu, když tu najednou ucítila, že se k ní něco blíží. A to sakra velkou rychlostí. Rychle se ohlédla za sebe a spatřila cosi velkého a černého. Asi nějaké strašidlo, pomyslela si. Z hrdla se jí vydral výkřik, který musel být slyšet až ve vedlejší vesnici, a bleskově se rozběhla pryč z jeskyně. Stvoření však bylo mnohem rychlejší a netrvalo dlouho, než jeho pařáty ucítila na zátylku. V ten moment svůj boj vzdala. Schoulila se na zemi do klubíčka a očekávala svou zkázu. Uplynulo pět sekund, deset, a stále se nic nedělo. Opatrně otevřela oči a setkala se tváří v tvář s mladým zajíčkem. Tak to tedy bylo ono strašidlo! „Ty jsi mě ale vyděsil, trumbero!“, smála se Kristýna. Splašené srdce se jí pomalu začalo uklidňovat stejně jako její mysl. Došlo jí, že by svůj spánek skutečně neměla podceňovat, když už si začne vymýšlet strašidla. Pomalu vylezla z jeskyně, došla domů a byla neskutečně ráda, že tuhle procházku ve zdraví přežila. Znovu už se o nic podobného rozhodně pokoušet nebude.

Žili byli dva trpaslíci, kteří své dny trávili hledáním zlatého pokladu. Popravdě ani moc nevěřili, že by se takové bohatství opravdu mohlo schovávat u nich v dolech. Hledali už však tak dlouho, že se to stalo jejich rutinou, bez které už si svůj život nedokázali představit. Uhnout se jim podařilo úplně na poslední chvíli. Vmáčknutí do výklenku pozorovali, jak se kolem prohnala lavina kamení. To bylo skutečně o fous! Stačila by sekunda navíc a z trpaslíků by se staly trpasličí placky.